

אמא שומרת אמא של ברוק שילדס מלווה אותה לכל מקום. האם נראית כמו שומר ראשה של ברוק. היא מנהלת את עסקיה ודוחפת אותה לכל אורך הדרך. ברוק מתייחסת לאמה כמו ילדה טובה. מפיקי הסרט הביאו גם שתי מורות פרטיות. כדי שלא תפסיד חומר לימוד.

והסבירה שבימי חמישי רוב ה-סטודנטים כבר נוסעים הביתה, ורובן מיספר הממתינים אינו רב. היא אמנם סיימה לעבוד כבר מזמן, אבל היא לא תחמיץ את האפשרות להעזיף מבט באליילת בעוריה. לידה איש חובש כיפה, בעל כרס ושיער כסוף. „גם אתה כאן?” היא שואלת אותו נרגשת. „מה את חושבת, ש’ אין לי גשמה?” הוא עונה. קצת קשה להאמין, אך לצעירים שעל הדשא, השם כמעט ואינו אר-מר דבר. רוב הפנים הם חרושי קמטים. השם ליו טיילור מחזיר אותם לאחור, לתקופה שהם היו צעירים. יפים וחולמים.

כמה סטודנטים מתווכחים אם היא ספצת מין. הגברים טוענים שכן, הנשים מחות בתוקף. השעה 3 כבר חלפה מזמן. ליו היתה אמר-דה להגיע ב-2.45. הקהל עדיין סב-לני וגינחה. בינתיים חלפו עוד 45 דקות. מישהו שם מוסיקה של סר-פרמרקט. הקהל מתחיל להתנועע באיגרות. פתאום מופיעה פמלייה של אנשים לבושים היטב. מישהו עולה הבימה. היא מודיעה שליו מרגישה קצת לא טוב, ונמצאת בחדר המיון בבית החולים בבאר-שבע אבל לקוקטייל שיערך בערב היא תגיע.

(אלוף מיל) התרפס לרגליה. מוכן לעשות כל מה שיעלה על דל שפר תיה. עובדה — במכה אחת הוא העיף את ה„פלש” ממצלמתו של אחד הצלמים ובכך מילא את הפקר-דה של המדאם: „בלי צלמים.” איש צבא או לא איש צבא? הכל נראה מתוכנן, מאורגן ו-מתואם להפליא. הזמנה מודפסת ל-קבלת-פנים לכוכבת אליזבת טיי-לור. בהזמנה היה לוח זמנים מפר-רט. עם פירוט הפעילויות. אך המארגנים שכחו לקחת בחשבון שמדובר בגברת קפריזית, שגרמה בעבר לכמה וכמה מסיקים ובימי-אם לתלוש את שיער ראשם, כי שלא הופיעה לצילומים אם מפני שהיתה שקועה באחד מסיפורי ה-אהבה שלה או באחת ממחלותיה ה-מיסתוריות. כמה וכמה הפקות גל-שו בהרבה מעבר לתקציב המקורי, ודי הרבה סרטים שלה גם לא כיר-סו את ההשקעה. כל זה לא שינה כלום. ליו היתה מעיפה מבט כחול מצועף, וכולם שכחו וסלחו לה מייד.

על דשא הקמפוס באוניברסיטת באר-שבע יושבים כמה מאות סטודנטים. הבימה הקטנה היתה מקושטת ברגלי ישראל ובשלטי כרזה בעברית ובאנגלית. אשה כסופת שיער התנצלה בהתרגשות,

ברוק שילדס שייכת לדור מתוח-כס יותר. ניכר בה שיש לה אישיות משלה. היא קודם כל שהקנית זרק אחר כך „כוכבת”. לליו טיילור, שבאה להביא לנו את השלום, היה שבוע גדוש פגרי-שות. ביקורה באוניברסיטת באר-שבע הוא דוגמה אוסיינית לדרך שבה התנהלה ביקורה בישראל. לא היה כמעט יום שעבר ללא תקלות. לכל הפגישות שלה היא איחרה יותר משהיה. באחת מהן היתה שתויה. כולם המתינו לה בסבי-לנית. אך מה שקרה בבאר-שבע היה השיא.

גברת קפריזית *
א יעזור כלום. את האגדות המציאו המבוגרים. הם סיפרו את זה כביכול לילדים קטנים. אבל האמת היא, שהמבוגרים זקוקים להן יותר. „אגדת אליזבת טיילור” הוכיחה את עצמה בעת ביקורה של הגברת בבאר-שבע. אשה אחת עטוייה יהלומים וחובשת כובע מפרות-מינק, הצליחה להעמיד בית-חולים שלם על הרגליים. כל הרוסאים התגודדו סביבה, ושיא אוניברסיטת באר-שבע, שלמה גזית

איזו שטות בגרון *

ב פנימה לחדר-המיון עומד שוטר גדל-גוף. הוא לא נותן לאיש להיכנס. לאס-לאט מתמלאת הרחבה בעיתונאים וצלמים. קהל רב מתגודד סביב. מה שהתרחש אחר כך מוכיר מחזה סוראליסטי. רופאים כבד-סבר וחמור-יפנים נכנסים ויוצאים מחדר-המיון. שוטרים עומדים ב-כל פינה. בכניסה ליד הפתח עומדת מכונית מרצדס מפוארת. גם היא מוקפת שוטרים. איש אינו יכול להיכנס לחדר-המיון. רק מיקרים דחופים ביותר מתקבלים. הד”ר רב-נן, מנהל בית-החולים בכבודו ובי-עצמו, ניצב ליד מיטת החולה. פתי-אום הוא נקרא לטלפון. על הקו ירץ אגוש מקול ישראל. רק גמר לדבר איתו, ובקו השני שיחה מ-גלי צה”ל.

חייל מתלונן שהוא ממתין כבר ארבע שעות עם בעיות ברגליים, ואיש אינו מתייחס אליו. „נו טוב, אתה לא ליו טיילור,” מסביר לו מישהו. הוא אינו משתכנע. „תכתב-בו,” הוא אמר. „תכתבו איך אנחנו מחכים כאן. בגלל איוו שטות בג-רון. משהו שלא הייתי הולך ל-רופא בשבילו. ופה, כל הרופאים מתחרים ביניהם מי יטפל בה.” בפעם העשירית בתוך רבע שעה מדבר הד”ר רונן בטלפון. הוא (המשך בעמוד 72)

והצעירה

צעירה וזהרת ברוק בשימלת-ערב שחורה רקומה בפאייטי, בארוחת-ערב שאירגן מועדון וראיטי. היא הופיעה במסיבה למחרת בואה לארץ. משמאל: ביום הגיעה מנמל-התעופה, לבושה בחליפת גיינס פשוטה. במקום נערכה מסיבת-עיתונאים קצרה. ברוק התנהגה בצורה חביבה כלפי העיתונאים.